

Mag je als auteur alles schrijven?

Mag je als auteur alles schrijven? Op die vraag bestaat wat mij betreft maar één antwoord: JA. Kan je als auteur alles schrijven? Ja, tenzij ... Tenzij wat? Tenzij je blijkbaar in de toekomst met de kinderboekenweek mee wilt doen. Ik neem aan dat iedereen begrijpt dat ik refereer aan de ophef die is ontstaan rond Pim Lammers. Je mag van iemands boeken en verhalen vinden wat je wilt, maar mensen om hun schrijfsels met de dood bedreigen is onacceptabel, en wat mij betreft hier ook volledig misplaatst. Een auteur is niet wat hij schrijft of juist niet wat hij op papier zet toe, maar dit principe lijkt niet door iedereen begrepen te worden.

Of je nu fictie of non-fictie schrijft, boeken en verhalen zijn er ter lering en vermaak. Als auteur creëer je werelden, schep je personages, laat je situaties ontstaan en speel je met emoties. Dit alles om lezers te vermaken, maar ook om bepaalde thema's aan te snijden. Vaak zijn dat onderwerpen waarmee de auteur lezers een spiegel voor wil houden, maatschappelijk kwesties, kritische vraagstukken, en ja ... soms controversiële items. Wat mij betreft is dat zelfs een belangrijke taak van een auteur. Natuurlijk is het prima om een boek te schrijven dat alleen maar leuk en vermakelijk is, maar diepgang kan zeker geen kwaad. Auteurs willen mensen dwingen tot nadenken. Ze al lezende in situaties brengen die ongemakkelijk zijn, schuren, pijn doen, om ze bijvoorbeeld te dwingen stil te staan bij die ene vraag: wat had ik gedaan als ik in de schoenen van de hoofdpersoon stond?

Mijn boeken bevatten altijd diepere boodschappen en ik ben zeker niet bang controversiële kwesties te bespreken. Ik zie het als mijn taak om sociale-, maatschappelijke- of psychische vraagstukken te behandelen. En ja, soms kan dat bij lezers ongemak veroorzaken. In mijn oorlogsroman wordt de vijftienjarige hoofdpersoon door een Duitse officier verkracht nadat ze eerst heeft moeten toezien hoe haar familie wordt vermoord. Verheerlijk ik daarmee het verkrachten van minderjarigen? Nee. Had ik die scene uit het boek kunnen laten? Nee, want dan hadden we haar drijfveren en emoties in de rest van het verhaal niet begrepen. Hetzelfde geldt voor mijn horrorverhalen. Daar komen soms beestachtige moorden in voor. Zet ik daarmee mensen aan tot het begaan van gruwelijkheden? Nee. Ik zet mensen aan het denken. Wat zou jij als lezer doen als je in de schoenen van de dader of het slachtoffer stond? Is de scheidslijn tussen beiden wel zo duidelijk of heeft het te maken met oorzaak en gevolg? Wanneer lezers de auteurs hierop persoonlijk gaan afrekenen, passeren ze zelf de grens die hen is getoond.